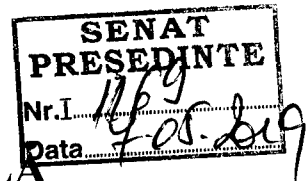

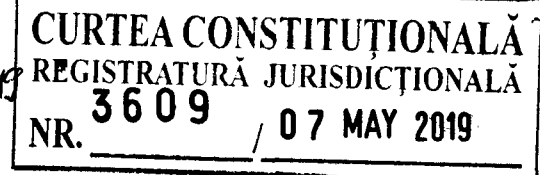
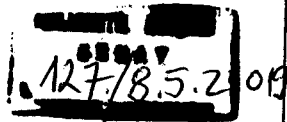

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1241A/2019

Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU-TĂRICEANU

Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea alin.(2) al art.6 din Legea societăților nr.31/1995.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 14 iunie 2019 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 3 iulie 2019.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte,

Prof.univ.dr. Valer DOBNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 1241 A / 2019

Administrația Prezidențială - Cabinetul Președintelui
CP1/ ...638... / 07.05.2019

ROMÂNIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 3595 / 07 MAY 2019

ORA 1455

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, mai 2019

Domnului VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

Legii pentru modificarea alin. (2) al art. 6 din Legea societăților nr. 31/1990

Legea pentru modificarea alin. (2) al art. 6 din Legea societăților nr. 31/1990 a fost transmisă de Parlament spre promulgare Președintelui României în data de 20 aprilie 2019. Prin modul în care a fost adoptată, precum și prin conținutul normativ, legea criticată contravine unor norme și principii constituționale, pentru motivele prezentate în cele ce urmează.

I. Motive de neconstituționalitate extrinsecă

1. Încălcarea art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție

Legea pentru modificarea alin. (2) al art. 6 din Legea societăților nr. 31/1990 a fost adoptată cu nesocotirea prevederilor art. 61 și ale art. 75 din Constituție, fiind încălcată competența primei Camere sesizate, Senatul, care nu a dezbătut textul și soluția adoptată de Camera Deputaților. În forma adoptată, legea dedusă controlului de constituționalitate nesocotește și principiile constituționale în

virtutea căroră o lege nu poate fi adoptată de o singură Cameră, legea fiind, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament.

Potrivit expunerii de motive a legii criticate, intenția inițiatorilor a fost aceea de a elimina interdicția de a fi fondatorul unei societăți pentru persoanele care au fost condamnate pentru infracțiuni de corupție, întrucât, în viziunea acestora, faptele de corupție „au un subiect calificat și privesc exercitarea unor atribuții în domeniul public”, iar „săvârșirea unei infracțiuni care privește exercitarea unor atribuții într-o funcție sau demnitate publică nu influențează activitatea unei societăți din mediul privat”. Așadar, scopul inițiativei legislative l-a constituit eliminarea interdicției de a avea calitatea de fondator al unei societăți pentru persoanele care au fost condamnate pentru infracțiuni de corupție.

Astfel, obiectul propunerii legislative a fost următorul: „Articol unic: Legea nr. 31/1990 Legea societăților, republicată în Monitorul Oficial al României nr. 1066 din 17.11.2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează: Art. 6 alin. (2) se modifică și va avea următorul cuprins: « (2) Nu pot fi fondatori persoanele care, potrivit legii, sunt incapabile ori care au fost condamnate pentru infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii, delapidare, infracțiuni de fals în înscrisuri, evaziune fiscală, infracțiuni prevăzute de Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, republicată, sau pentru infracțiunile prevăzute de prezenta lege. » ”.

Forma legii supusă votului de către Senat a fost cea a inițiatorului legii, iar în urma votului exprimat în ședința din data de 2 mai 2018 Senatul a respins propunerea legislativă.

Camera Deputaților, în calitate de cameră decizională, a adoptat Legea pentru modificarea alin. (2) al art. 6 din Legea societăților nr. 31/1990 cu următorul conținut: „Articol unic. – Alineatul (2) al articolului 6 din Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins: « (2) Nu pot fi fondatori persoanele care, potrivit legii, sunt incapabile ori căroră li s-a interzis prin hotărâre judecătorească definitivă dreptul de a exercita calitatea de fondator ca pedeapsă complementară a condamnării pentru infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii, infracțiuni de corupție, delapidare, infracțiuni de fals în înscrisuri, evaziune fiscală,

infracțiuni prevăzute de Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau pentru infracțiunile prevăzute de prezenta lege. » ”.

Așa cum s-a arătat mai sus, prin forma inițiatorului și a celei votate de către Senat se urmărea eliminarea interdicției de a fi fondatorul unei societăți pentru persoanele care au fost condamnate pentru infracțiuni de corupție. Din compararea celor două forme (cea a inițiatorului, respinsă de Senat și cea adoptată de Camera Deputaților), se poate observa că în forma adoptată de Camera decizională este schimbat în mod fundamental conținutul legii criticate. Potrivit acesteia din urmă, nu poate avea calitatea de fondator al unei societăți, persoana căreia i s-a interzis expres acest drept prin hotărâre judecătorească definitivă, ca pedeapsă complementară a condamnării pentru infracțiunile prevăzute în cuprinsul normei.

Art. 75 din Legea fundamentală stabilește competențe de legiferare potrivit cărora fiecare dintre cele două Camere are, în cazurile expres definite, fie calitatea de primă Cameră sesizată, fie de Cameră decizională. Ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ suprem al poporului român, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege să fi fost dezbătut și de cealaltă Cameră. Acest articol a introdus, după revizuirea și republicarea Constituției României în octombrie 2003, soluția obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră, de reflecție, a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților, tocmai pentru a nu exclude o Cameră sau alta din mecanismul legiferării.

Curtea Constituțională a statuat că principiul bicameralismului izvorăște din art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituție. În jurisprudența constituțională au fost stabilite două criterii esențiale (cumulative) pentru a se determina cazurile în care în procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Chiar dacă aplicarea acestui principiu nu poate deturna rolul de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate (Decizia nr. 1/2012), legiuitorul trebuie să țină cont de

limitele impuse de principiul bicameralismului. În Decizia nr. 624/2016, Curtea a arătat că în Camera decizională se pot aduce modificări și completări propunerii legislative, dar Camera decizională „nu poate însă modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator”.

Mai mult, prin Decizia nr. 62/2018, Curtea Constituțională a statuat că în analiza respectării acestui principiu „trebuie avut în vedere: (a) scopul inițial al legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ; (b) dacă există deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului; (c) dacă există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului”.

De asemenea, Curtea Constituțională a stabilit, prin Decizia nr. 472/2008, că: „Dezbaterea parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului nostru bicameral. Așadar, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege adoptat de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (...) și a competențelor stabilite pentru cele două Camere, potrivit art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală”. Totodată, prin Decizia nr. 624/2016, Curtea Constituțională a statuat că art. 75 alin. (3) din Constituție, prin folosirea sintagmei „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat că, în acest caz, Camera decizională nu poate însă modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator.

Prin forma adoptată de către Camera Deputaților legea criticată a fost deturnată finalitatea urmărită de inițiator – aceea de eliminare a interdicției de a fonda societăți pentru persoanele care au fost condamnate pentru infracțiuni de corupție, acest aspect reprezentând o deosebire majoră de conținut față de intenția

inițiatorilor. Mai mult, dacă în forma inițiatorilor interdicția de a fi fondator al unei societăți era instituită prin raportare la o condamnare pentru anumite categorii de infracțiuni, din rândul cărora erau eliminate infracțiunile de corupție, forma adoptată de Camera Deputaților se referă numai la persoanele cărora li s-a interzis prin hotărâre judecătorească definitivă dreptul de a exercita calitatea de fondator, ca pedeapsă complementară, pentru anumite categorii de infracțiuni, inclusiv cele de corupție.

Astfel, are loc atât o restrângere a sferei persoanelor cărora li se aplică această interdicție - de la persoanele condamnate, doar la cele cărora li s-a aplicat o astfel de măsură, ca pedeapsă complementară - cât și o extindere a acestei sfere a destinatarilor (față de forma inițiatorilor), reintroducându-se în rândul categoriilor de infracțiuni vizate de textul criticat și infracțiunile de corupție. O astfel de modificare a obiectului propunerii legislative nu poate fi decisă de o singură Cameră, fără încălcarea principiului bicameralismului.

Având în vedere faptul că propunerea inițiatorilor avea un articol unic, vizând în mod explicit doar acest aspect, prin raportare la obiectul acestei propuneri legislative, modificarea operată în Camera decizională reprezintă o deosebire majoră de conținut, fiind schimbat în mod substanțial sensul acestei modificări. Mai mult, prin raportare la același considerent, configurația este de asemenea una diferită, ceea ce conduce la întrunirea condițiilor cumulative dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale cu privire la respectarea principiului bicameralismului.

Concluzionând, în cazul de față, Camera Deputaților, adoptând, în calitate de Cameră decizională, Legea pentru modificarea alin. (2) al art. 6 din Legea societăților nr. 31/1990, a sustras dezbaterii și adoptării primei Camere sesizate modificări care vizau aspecte esențiale în structura și filosofia legii, ceea ce contravine art. 61 alin. (2) și art. 75 alin. (1) din Constituție.

2. Încălcarea art. 73 alin. (3) lit. h) și art. 76 alin. (1) din Constituție

Legea supusă controlului de constituționalitate face referire la interdicția de a fi fondatori ai societăților prevăzute de Legea nr. 31/1990 aplicată persoanelor „cărora li s-a interzis prin hotărâre judecătorească definitivă dreptul de a exercita calitatea de fondator ca pedeapsă complementară a condamnării pentru infracțiuni

contra patrimoniului, prin nesocotirea încrederii, infracțiuni de corupție, delapidare, infracțiuni de fals în înscrisuri, evaziune fiscală, infracțiuni prevăzute de Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevederi și combatere a spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau pentru infracțiunile prevăzute de lege.”

Prin raportare la dispozițiile art. 66 alin. (1) din Codul penal, observăm că nu există o astfel de pedeapsă complementară, cea a interzicerii dreptului de a exercita calitatea de fondator a unei societăți, iar dispozițiile art. 66 alin. (1) lit. g) fac referire la „dreptul de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii”.

Necorelarea acestor dispoziții și neclaritatea textului supus controlului de constituționalitate poate conduce și la interpretarea că, distinct de cele reglementate de art. 66 alin. (1) din Codul penal, legiuitorul a instituit prin această lege o pedeapsă complementară distinctă.

Din această perspectivă, semnalăm că potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică, în conformitate cu dispozițiile art. 76 alin. (1) din Constituție. Având în vedere aceste aspecte, adoptarea legii deduse controlului de constituționalitate în temeiul art. 76 alin. (2) din Constituție, ca lege ordinară, încalcă normele constituționale mai sus amintite.

II. Motive de neconstituționalitate intrinsecă

1. Legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție

Legea criticată prevede următoarele: „Nu pot fi fondatori persoanele care, potrivit legii, sunt incapabile ori cărora li s-a interzis prin hotărâre judecătorească definitivă dreptul de a exercita calitatea de fondator ca pedeapsă complementară a condamnării pentru infracțiuni contra patrimoniului prin nesocotirea încrederii, infracțiuni de corupție, delapidare, infracțiuni de fals în înscrisuri, evaziune fiscală, infracțiuni prevăzute de Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea

spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau pentru infracțiunile prevăzute de prezenta lege.”

Potrivit art. 6 alin. (1) din Legea societăților nr. 31/1990 sunt considerați fondatori semnatarii actului constitutiv, precum și persoanele care au un rol determinant în constituirea societății. Textul de lege criticat este neclar deoarece prevede că nu poate avea calitatea de fondator al unei societăți persoana căreia i s-a interzis expres acest drept prin hotărâre judecătorească definitivă, ca pedeapsă complementară a condamnării pentru infracțiunile prevăzute în cuprinsul normei criticate.

Conținutul pedepselor complementare ale interzicerii exercitării unor drepturi este prevăzut la art. 66 alin. (1) lit. a)-o) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal. Astfel, la art. 66 alin. (1) lit. a)-o) din Codul penal se prevede: „(1) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre următoarele drepturi: a) dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; b) dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat; c) dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României; d) dreptul de a alege; e) drepturile părintești; f) dreptul de a fi tutore sau curator; g) dreptul de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii; h) dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme; i) dreptul de a conduce anumite categorii de vehicule stabilite de instanță; j) dreptul de a părăsi teritoriul României; k) dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public; l) dreptul de a se afla în anumite localități stabilite de instanță; m) dreptul de a se afla în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță; n) dreptul de a comunica cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori de a se apropia de acestea; o) dreptul de a se apropia de locuința, locul de muncă, școala sau alte locuri unde victima desfășoară activități sociale, în condițiile stabilite de instanța de judecată”.

Printre pedepsele complementare reglementate la art. 66 alin. (1) lit. a)-o) din Codul penal nu se regăsește pedeapsa complementară constând în interzicerea dreptului de a exercita calitatea de fondator, iar pedeapsa complementară prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. g), cea referitoare la interzicerea exercitării dreptului „de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de

care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii” nu se suprapune decât în unele cazuri cu situația în care persoanele condamnate s-au folosit de calitatea de fondatori pentru a săvârși infracțiuni din categoriile enumerate de lege.

În lipsa corelării normei criticate cu dispoziția de la art. 66 alin. (1) lit. a)-o) din Codul penal, instanța de judecată nu poate stabili pedeapsa complementară a dreptului de a exercita calitatea de fondator al unei societăți, întrucât aceasta sancțiune nu este prevăzută de Codul penal. Consecința imposibilității de aplicare, prin hotărâre judecătorească definitivă, a pedepsei complementare a dreptului de a exercita calitatea de fondator pentru infracțiunile prevăzute de normă, conferă acestuia neclaritate și impredictibilitate, contrar exigențelor de calitate a legii impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, așa cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale.

Mai mult, o astfel de reglementare lasă, practic, fără obiect interdicția respectivă fiind o normă care nu va putea fi aplicată niciodată. Or, față de standardele de calitate dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale prin raportare la principiul legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, o astfel de dispoziție este neclară atât pentru judecători (inducându-se ideea că legea reglementează o pedeapsă complementară distinctă), cât și pentru alte categorii de destinatari: persoanele care doresc să fondeze o societate sau chiar pentru persoanele din cadrul Oficiului Național al Registrului Comerțului, instituție cu atribuții în înregistrarea societăților prevăzute de Legea nr. 31/1990.

Astfel, în lipsa aplicării pedepsei complementare a dreptului de a exercita calitatea de fondator al unei societăți, prin hotărâre judecătorească definitivă, persoanele care au suferit condamnările prevăzute de norma criticată vor avea dreptul de a fonda societăți, ceea ce contravine însuși scopului pentru care a fost instituită norma.

2. Încălcarea art. 1 alin. (3) și alin. (5) și art. 11 din Constituție

Distinct de argumentele enunțate anterior, reglementarea supusă controlului de constituționalitate restrânge sfera persoanelor vizate de o astfel de interdicție. În forma supusă controlului de constituționalitate, norma condiționează existența interdicției de a fi fondator al unei societăți de aplicarea, prin hotărâre judecătorească a unei pedepse complementare în acest sens.

Prin Legea nr. 27/2002 pentru ratificarea Convenției penale privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, România a ratificat această convenție, instrument internațional al Consiliului Europei. De asemenea, prin Legea nr. 365/2004, România a ratificat Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003.

Ambele convenții internaționale fac referire la corupția din sectorul privat. Spre exemplu, potrivit art. 7 din Convenția penală privind corupția a Consiliului Europei, „Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, dacă s-a săvârșit cu intenție, în cadrul unei activități comerciale, fapta de a promite sau de a da, direct ori indirect, orice folos necuvenit oricărei persoane care conduce sau lucrează pentru o entitate din sectorul privat, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, cu scopul ca aceasta să îndeplinească sau să se abțină să îndeplinească un act, cu încălcarea obligațiilor sale”. În continuare, art. 8 din același document internațional face referire la corupția pasivă din sectorul privat, menționând că „Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a incrimina ca infracțiune, conform dreptului său intern, dacă s-a săvârșit cu intenție, în cadrul unei activități comerciale, fapta oricărei persoane care conduce sau lucrează pentru o entitate din sectorul privat de a solicita sau de a primi, direct ori prin intermediul terților, un folos necuvenit sau de a accepta oferta ori promisiunea, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, cu scopul ca aceasta să îndeplinească sau să se abțină să îndeplinească un act, cu încălcarea obligațiilor sale”.

Așadar, obligația României de a îndeplini întocmai și cu bună credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte, potrivit art. 11 din Constituție, nu se rezumă doar la incriminarea infracțiunilor la care fac referire cele două articole, ci și la adoptarea altor măsuri, precum este și cea din legea aflată în vigoare, care prevede interdicția de a avea calitatea de membru fondator al societăților reglementate de Legea nr. 31/1990, aplicată persoanelor condamnate pentru infracțiuni de corupție sau alte categorii de infracțiuni prevăzute de lege.

De asemenea, potrivit art. 12 pct. 1 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției care se referă la sectorul privat, „Fiecare stat parte ia, conform principiilor fundamentale ale dreptului său intern, măsuri pentru prevenirea corupției implicând sectorul privat, întărirea normelor de contabilitate și audit în

sectorul privat și, dacă este cazul, prevederea de sancțiuni civile, administrative sau penale eficiente, proporționate și punitive, în caz de nerespectare a acestor măsuri”.

Așadar, pentru prevenirea corupției în mediul privat, România are obligația, în conformitate cu prevederile amintite, de a institui „sancțiuni civile, administrative sau penale eficiente, proporționate și punitive”. Or, prin restrângerea sferei de reglementare a interdicției prevăzute de art. 6 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 și prin conținutul neclar al noilor dispoziții care, fac practic inaplicabilă această dispoziție, apreciem că legiuitorul a încălcat art. 11 din Constituție, prin raportare la prevederile din convențiile amintite. Noua măsură reglementată este una lipsită de eficiență și de un caracter punitiv, așa cum aceste aspecte sunt reglementate chiar de art. 12 pct. 1 din Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției.

Nu în ultimul rând, combaterea și prevenirea corupției și în mediul privat reprezintă o politică statală prioritară, așa cum rezultă chiar din obiectivul general nr. 5 al Strategiei Naționale Anticorupție 2016-2020, care se referă la „Consolidarea performanței de combatere a corupției prin mijloace penale și administrative”.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că eliminarea unui standard de integritate consacrat de normele în vigoare reprezintă o atingere adusă art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție (Decizia nr. 32/2018). Conceptul „statului de drept”, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituție, presupune, pe de o parte, capacitatea statului de a asigura cetățenilor servicii publice de calitate și de a crea mijloacele pentru a spori încrederea acestora în instituțiile și autoritățile publice. Aceasta presupune obligația statului de a impune standarde etice și profesionale, în special celor chemați să îndeplinească activități ori servicii de interes public și, cu atât mai mult, celor care înfăptuiesc acte de autoritate publică, adică pentru acei agenți publici sau privați care sunt investiți și au abilitatea de a invoca autoritatea statului în îndeplinirea anumitor acte sau sarcini. Statul este dator să creeze toate premisele - iar cadrul legislativ este una dintre ele - pentru exercitarea funcțiilor sale de către profesioniști care îndeplinesc criteriile profesionale și de probitate morală (Decizia nr. 582/2016, par. 53).

Dezvoltând aceste considerente, în Decizia nr. 456/2018, Curtea a reținut că „nu orice diminuare a acestor standarde reprezintă automat o încălcare a prevederilor constituționale, iar în considerentele Deciziei nr. 32/2018 se arată că

„nu se pot converti de plano în motive ce ar conduce la suprimarea dreptului constituțional al puterii legiuitoare de a adopta acte normative”.

În această decizie, Curtea a reținut că prin intervenția sa, legiuitorul poate opta „pentru o adaptare a standardului de integritate, în funcție de anumite circumstanțe, iar nu pentru o eliminare sau anihilare a acestuia”.

Întrucât norma nu distinge, potrivit formei aflate în vigoare a legii, în categoria persoanelor cărora li se aplică interdicția de a fi fondatori ai unei societăți prevăzute de Legea nr. 31/1990 intră atât persoane chemate să îndeplinească activități ori servicii de interes public sau care înfăptuiesc acte de autoritate publică, cât și persoane private.

Or, în privința persoanelor care ocupă funcții sau demnități publice, în cazul de față, nu poate fi vorba de o adaptare a standardului de integritate, ci de o eliminare a acestuia, situație în care persoanele care ocupă funcții sau demnități publice și care sunt condamnate pentru o infracțiune din rândul celor prevăzute de art. 6 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 nu vor mai fi vizate de interdicția în discuție. Eliminarea acestui standard de integritate rezultă și din faptul că nou standard reglementat de lege nu poate fi considerat o adoptare a celui existent, ci o măsură complet nouă care vizează aplicarea unei pedepse complementare și care, prin modul său de reglementare, este practic inaplicabilă.

Pentru aceste considerente, în privința persoanelor care ocupă o funcție sau o demnitate publică, apreciem că dispozițiile articolului unic din legea criticată încalcă și art. 1 alin. (3), precum și alin. (5) din Constituție.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea pentru modificarea alin. (2) al art. 6 din Legea societăților nr. 31/1990 este neconstituțională în ansamblul său.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

KLAUS-WERNER IOHANNIS